

omdat ze prikkelbaar was en lichtge-
raakt....

Wanneer 's avonds de storm over den
hoogen dijk gierde en schuim langs zijn voet
de spiegel van het onstuimige water tee-
kende, ging ze soms wandelen, om haar
gespannenheid tegen den wind te vervech-
ten, maar ze had steeds een vage hoop, dat
zij in het luide donker iemand ontmoeten
zou, een man, die haar zou aangrijpen en
iets doen, dat geweldig was en woest....
Nat van den regen, haar huid roodgestriemd
van den wind, kwam ze alle keeren on-
gestild terug en kroop met bonzend hoofd
diep onder de dekens....

III.

Toen de nieuwe onderwijzer zich 'smiddags
bescheiden-beleefd aan juffrouw Van Hoorn
kwam voorstellen, begroette zij hem met
spiedende lichtjes achter in de oogen, of ze
misschien iets van hem verwachten mocht,
wat tegemoetkoming, een beetje vreugde en
wat vriendelijkheid.... Ze vond hem, om
zijn zachte, haast matte oogen, en zijn diepe,
gedempte stem, om zijn slanke wel-gesoig-
neerde handen en zijn zorgvuldig geborsteld
haar, een mensch om zoo maar te vertrouwen,
iemand, om nooit een ruw of kwetsend woord
van te verwachten....

Hij was heel lang, maar bewoog zich met
zoo fijne afgemetenheid, dat zijn slankte
een gevolg scheen van zijn elegantie. Of-
schoon hij pas vijftieng jaar was, zilverde
langs de slapen zijn dik zwart haar reeds,
en zijn spits kin-baardje was doorpluisd met
witte draden. Het gaf hem ietwat weemoed-
igheid, die hem sympathiek maakte....

In al zijn gebaar, in zijn zacht-melodieënd
spreken, zonder detonatie, was hij een man
van de wereld en hij gladder zelfs zijn onbe-
duidendste en meest vormelijke woorden tot
sierlijke eloquentie, of hij voor een zaal
redevoerde....

— U is hier, meen ik, al vrij lang in
functie? vroeg hij met innemende gemanie-

reerdheid, terwijl ze bij de tusschendeur in
haar lokaal stonden en de kinderen binnen-
stormden, in hun levendigheid ietwat ge-
temperd door de aanwezigheid van den
vreemden meester.

Mien voelde zich ineens tegenover haar
nieuwen collega in staat van wonderre bege-
nadiging, want tusschen haar en die kleine
kleuters van wie de aanhankelijksten schuw-
tjes om haar stonden heengeschoolen, was
een zoete en gebenedijde vertrouwelijkheid.
En een groote lust drong in haar omhoog,
om haar uitverkorenheid, haar benijdbare
positie voor hem te manifesteren, daardoor
zich-zelve tot een belangwekkender persoon-
lijkheid te maken. Met milde hand maakte
ze een sussend gebaar tot de woelige bende
en een paar meisjes, die tegen haar aange-
drongen stonden, streelde ze even over het
haar....

Zacht glimlachte ze den onderwijzer tege-
moet:

— O, ja, meneer Roobeek, ik werk hier
al zestien jaar, wacht eens met Mei al zeven-
tien....

Vluchtig herdacht ze haar blijde inkomst,
en een weeke vreugde doorkoesterde haar
als lente-licht een wintersch bloemenbed;
ze voelde zich ontbotten tot meer lust en meer
moed en ze wachte blijmoedig af, tot ze iets
van haar werk uitzeggen mocht.... Want
hij zou er natuurlijk naar vragen, er belang
in stellen.... Hij zou zeker merken, hoe
lief ze zijn kon met de kinderen, als ze niet
zoo ellendig was....

— Mag ik dan met uw ervaring af en toe
eens mijn voordeel doen, juffrouw Van
Hoorn? Ik ben een paar jaren uit de praktijk
geweest en moet eerst weer wat aan de school
wennen.

Het was Mien een teleurstelling, dat hij
niet naar haar zestien jaren ijverigen arbeid
informeerde, maar ze glansde van verruk-
king omdat hij haar kennis en meerder
weten eerbiedigde en behoefte had aan haar
voorlichting....

— O, als ik u met iets kan helpen? Na-